

Ea Niemi

Sivistynyt
nainen elämöi

SIVISTYNYT NAINEN ELÄMÖI

Ea Niemi

© 2024 Ea Niemi

Kansi ja taitto Ea Niemi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7105-1

Sisällysluettelo

1. Naakkojen hetki	7
2. Riettaat linnut	10
3. Verinen filee matkustaa julkisilla	14
4. Asiakkaan paras ystävä	17
5. Jouluglögi on kausituote	20
6. Junamietteitä	24
7. Parfyymi	26
8. Kevään merkit Ahjonkylällä	30
9. Minä olen aivan erityinen	32
10. En ole Karamazovin sukua	36
11. Sivistynyt nainen lankeaa nuoriin muusikoihin.....	42
12. Sivistynyt nainen matkustaa junalla	46
13. Ai jaa... seksuaaliterapiaa... ..	49
14. Kynttiläkirkko	53
15. Hajamielisyys ei ole sairaus	56
16. Eläköön kaamos	59
17. Mummo on liekeissä	62
18. Taidenäyttely pystyy päivässä	65
19. Rekkamiehen äidin lauantai	69
20. Herkistävä muisto	72
21. Klovni tositoimissa.....	74

22. Ahjonkylässä pyryttää	77
23. Mummo lumessa	79
24. Nolo mutsi häpäisee perheen	81
25. Sivistynyt nainen leipoo	84
26. Kotirauha kullan kallis	87
27. Munat matkaavat illan hämyssä	90
28. Leo Leijona seikkailee	93
29. Kyllä lapset tietää	97
30. Kunniatehtävä velvoittaa	100
31. Klovneriaa kaiken ikäisille	103
32. Älä tuijota Harrikka-miehiä	106
33. Tien kuningas	110
34. Sinkkukahvit Turussa	112
35. Rehellinen myyjä	115
36. Sivistynyt nainen vaihtaa autoa	117
37. Pieni, merenvihreä auto	121
38. Äijät pesee mattoja	125
39. Konevitsa-kvartetti.....	128
40. Älä sammuta mun kynttilää.....	133
41. Minäkö eläkkeelle	136
42. Lajittelu on taitolaji	138
43. Sivistynyt nainen	141

Naakkojen hetki

Marraskuinen aamu rautatieaseman liepeillä alkoi hitaasti muuttua mustanpuhuvan pimeästä haalean harmaaksi. Ei satanut, mutta ilma tuntui kostealta kasvojen aamuapealla iholla. Odotin paikallisjunaa viitoslaiturilla muutaman muun jähmeän seisoskelijan kanssa. Kukaan meistä ei hehkunut läsnäolollaan, korkeintaan yskäisi tai vaihtoi painoa jalalta toiselle.

Mitään ajattelematta katselin, miten ykköslaiturille alkoi kerääntyä väkeä. Kansa oli menossa töihin ja kaikki näyttivät pukeutuneen mustaan tai harmaaseen, sävy sävyyn taustalla häilyvän pikkukaupungin kanssa. Tumma hahmo toisensa perään ilmestyi kuin tyhjästä asemalle, pysähtyi ja jumittui paikoilleen. Sumuisen paksu aamuilma vaimensi äänet, ei kuulunut askelia, ei puhetta, vain olematon kaupungin humina taustalla.

Asemalaiturin takana kohosi komea rivi vanhoja lehmuksia. Puuvanhukset olivat ehtineet pudottaa kaikki lehtensä ja niiden käkkyräinen oksisto piirtyi mustana luu-

rankona harmaata taustaa vasten. Tukevalla oksalla istui kolme naakkaa.

Hämärän keskeltä ilmestyi muutama naakka lisää, ne hidastivat vauhtiaan siivet levällään ja etsivät omat paikkansa lehmusten paljailta oksilta. Asemarakennuksen takaa kaartoi paikalle puiden latvoja hipoen seuraava rypäs mustia lintuja ja ääntä päästämättä nämäkin laskeutuivat puihin. Lehmusten oksisto näytti nyt vääristyneeltä nuottiviivastolta, joka kannatteli salaperäistä, uhkaavaa naakkakoodia.

Lehmusten alle oli kerääntynyt harmaa joukko mykkiä, toteemeiksi jähmettyneitä ihmisiä ja lisää lipui esiin hämärän keskeltä. Ilmassa kävi vähintään yhtä vilkas liikenne, äänettömästi oksistoon laskeutuneita lintuja oli jo monia kymmeniä, ehkä satapäinen parvi. Kukaan vaitonaisista junan odottajista ei vilkaissut ylös puiden latvustoon.

Lintuja saapui yhä lisää. Yksittäisen naakan räikeä huuto viilsi yllättäen hiljaisuuden, mutta yksikään unelias, pahaa aavistamaton ihmispää ei kääntynyt ylöspäin. Tuijotin lumoutuneena asemalaiturin vaiteliasta ihmisjoukkoa ja lintujen paljoutta heidän yläpuolellaan lehmuksien oksilla. Mustaa, harmaata ja hiljaista. Aistin jännityksen pallea-

seudussani. Hitchcock on noussut haudastaan! Nyt oli hetki ennen jotakin!

Junani saapui sumun keskeltä äänettömästi kuin varas yössä. Ensin usvan takaa kajasti epämääräinen valonhäive, jota kohti asemalaiturilla seisojien päät kääntyivät kuin pelastajaan. Kohta valo tiivistyi kahdeksi kellertäväksi, suurenevaksi silmäksi ja korviin alkoi kantautua tasainen humina. Junan runko puhkaisi sumuseinämän punaisena möhkäleenä, hidasti vauhtiaan ja pysähtyi kitisyttäen pahan-suovasti jarrujaan.

Hetken aikaa harkitsin jättäytyväni junasta ja jääväni seuraamaan jännitysnäytelmän loppuun saakka, mutta sitten järkiminäni havahtui ja komensi minut nousemaan vaunuun, asiallisesti ja sivuilleni vilkaisematta. Astuin junaan ja istahdin ikkunapaikalle katse menosuuntaan.

Riettaat linnut

Huurteisena lauantain aamuna kiiruhdin seminaariin Kallion puolityhjiä katuja. Tämä Helsingin kulturellein kaupunginosa näytti hämärässä autiolta, olikohan se ottanut Pyhäinpäivän vieton liian tosissaan. Jalkakäytäviä peitti ohut kuura, syksyn ensimmäinen. Raitiovaunu jolkutteli omia aikojaan alhaalla Hämeentiellä, kadun reunassa värjötteli muutama lehdetön pihlaja pidellen otteessaan rypistyneitä marjaterttujaan.

Kadun yli oikaistessani huomasin pari harmahtavaa, pulleaa lintua loikoilemassa jalkakäytävän asfaltilla omituisen liikkumattomina. Pysähdyin ja kumarruin tarkastelemaan kummallista löytöäni. Tipuilla ei kuitenkaan näyttänyt olevan mitään hätää. Ne eivät tuntuneet pelkäävän minua tippaakaan vaan tuijottivat häpeämättömän uteliaina takaisin. Täysin sekopäisiä luontokappaleita! Päätin palata kahvitauolla ulos tarkastamaan tilanteen ja tuomaan niille keksinmurusia.

Seminaarin anti imaisi minut mukaansa. Kahvitauko tuli ja juttelimme niitä näitä, söin itse keksinmuruseni. Olisin unohtanut tykkänään asfaltilla köllöttäjät, mikäli ryhmässämme

Sivistyneellä naisella on
outo taipumus joutua
yllättäviin kommelluksiin
ja seikkailuihin.

Hän tarkkailee uteliain
silmin ja ilkkurisesti
hymähdellen
ympäristöään ja
sen elämänmenoa.
Siinä sitä puuhaa
riittääkin, eivätkä arki-
päivän ilonaiheet
kesken lopu.

Yhteyttä kirjoittajan elämän ja kirjan tapahtumien
välillä voi vain arvailla...